

Geloven in vrede

Sahro Mohammed

‘De toekomst lacht me tegemoet en ik lach terug’

Vorig jaar werd de redactie door Adriënne van Melle geattendeerd op Sahro Mohammed, een jonge actieve Afrikaanse vrouw die uit Somalië is gevlucht en nu in Nederland studeert. In 2003 ontving zij de Echo Award 2003 (Expertise Centrum Hogeronderwijs Allochtonen) studenten allochtonenprijs. Sahro leidt een druk bestaan en is bij veel organisaties actief. Gelukkig had ze wel even tijd voor een gesprek. We hadden alleen nog maar via e-mail en telefoon contact gehad en op een maandagochtend ontmoetten we elkaar in de restauratie van station Leiden.

Vertel eens iets over jezelf

Ik ben bijna 25 jaar en al bijna 8 jaar in Nederland en ik ben gelukkig hier. Ik voel me thuis in Nederland. Ik heb me nog nooit ergens zo thuis gevoeld. Ik studeer culturele antropologie aan de Universiteit van Leiden en heb net mijn bachelorsdegree gehaald. Ik wil de relatie gezondheid, sekse en conflict onderzoeken.

Voor mijn mastersdegree ga ik in januari 2006 onderzoek doen in het noorden van Kenia. Ik ga onderzoeken hoe de mensen daar een conflict definiëren. In noordelijk Kenia wonen nog steeds Somaliërs. Er zijn daar conflicten tussen Somalische en Keniaanse nomaden over water en begrazing.

Er is veel sekse-geweld in Kenia, kinderen en oma's worden verkracht om op deze manier de tegenstander te treffen. Mijn masteronderzoek wordt ondersteund door Amref African (medical research foundation). Het personeel is voor 95 % Afrikaans. Het zijn een soort

vliegende artsen die gratis medische hulp bieden. De website van Amref geeft veel informatie over sekse geweld. Ik ben nog op zoek naar fondsen voor mijn werk. In ieder geval geeft Stichting Hendrik Muller geld.

Hoe ben je hier terechtgekomen?

Ik ben in Somalië geboren en toen ik zeven was heb ik mijn vader vermoord zien worden. Hij werd doodgeschoten. We zijn met familie gevlucht naar Kenia. Mijn moeder is geestesziek geworden en gestorven. In het vluchtenkamp in Kenia ontfermde Corine zich over mij. Zij is een Amerikaanse zwarte vrouw die mij 'geadopteerd' heeft. Niet echt officieel maar zij heeft als een moeder voor me gezorgd en van haar heb ik heel veel geleerd. Toen zij in 1998 weer naar Amerika ging heeft zij ervoor gezorgd dat ik het geld en de middelen kreeg om het vluchtenkamp te verlaten en naar de Verenigde Staten te gaan. Ik moest overstappen op Schiphol en daar negen uur wachten op het volgende vliegtuig. Ik was al ziek toen ik op het vliegtuig in Oeganda stapte, maar op Schiphol bibberde ik van hoge koorts en kon niets binnen houden. Ik ben gaan liggen en kwam weer bij in het Academisch Ziekenhuis in Leiden. Ik had hele hoge koorts en er is heel veel onderzoek gedaan. Ik had een zeldzame vorm van malaria, celebrale malaria. Ik ben drie weken in het ziekenhuis opgenomen geweest en daar vertelde een maatschappelijk werkster mij dat ik asiel kon aanvragen en in aanmerking kon komen voor Medische Opvang Asielzoekers.

Mijn beeld over Nederland zat vol vooroordelen: boeren, hoeren en kaas. Nooit gedacht dat ze ook disco in Nederland hebben. Ik heb zes maanden in een Asielzoekerscentrum geleefd en kreeg direct een status. Ik werd ondergebracht bij een Somalisch gezin. Daar voelde ik me als in een kooi. Zij waren moslim en

ik was grootgebracht door een christelijke Amerikaanse vrouw. Ik werd erg depressief en wilde naar een engelsprekend land om mijn studie af te maken. Bij vluchtelingenwerk heb ik toen gelukkig Boris en zijn vriendin Saskia ontmoet. Boris beschouw ik nu als een broer. Hij leerde me te oriënteren op de verschillende mogelijkheden in Nederland om te studeren. Via het ROC ben ik een Nederlandse taalcursus gaan doen voor zes maanden in Diemen Zuid. Het was een taal- en schakelcursus voor allochtone aspirant studenten die in Nederland Hoger Onderwijs willen volgen. Elke werkdag van halfnegen tot vijf uur kreeg ik les. Twaalf vakken heb ik gedaan waaronder wiskunde, maatschappijleer, engels, omgaan met de computer, luisteren, lezen, schrijven en spreken.

Ook leerde ik hoe ik hoorcolleges moest volgen en samenvattingen maken.

Ik woonde nog bij dat Somalische gezin, maar was de hele week weg en kwam vaak laat thuis omdat ik op school nog studeerde. Toen ik één jaar in Nederland was kreeg ik de Rabobank Poëzieprijs. Mijn gedichtenbundel "*Tussen oproep en echo*" heb ik in eigen beheer uitgegeven en de 150 exemplaren waren in één avond uitverkocht.

Ik werd achttien, kreeg een uitkering, een eigen advocaat en een bankpas en nu woon ik op kamers in een pand met 25 nederlandse studenten.

Wat doe je in het dagelijks leven.

Behalve student ben ik tolk en vertaalster bij een Internationaal Consultancy Bureau en zit ik in het European Youth forum (de jongeren afdeling van de Raad van Europa). Zij organiseren meer

dan 100 trainingen en workshops over onder andere interreligieuze- en interculturele dialoog en gender.

Ik ben freelance journaliste en tolk. Ik schrijf columns en ben betrokken bij het Conflict Transformatie Network, een online universiteit. Ik ben trainer in culturele communicatie, gender mainstream en project management en geef cursussen in conflictbeheersing voor Afrikanen in de diaspora.

Naast betaald werk doe ik ook veel vrijwilligerswerk. Ik ben bestuurslid van UNOY United Network of Youngpeacebuilders, werk in een bejaardenhuis en ben voorzitter van de Somalische Vrouwen Vereniging.

Mijn droom is te werken voor de Verenigde Naties, ik denk dat ik daar meer kan bereiken voor vrouwen dan in een NGO. In Thailand, tijdens de vrouwenrechten conferentie, waar ik ook Adrienne heb leren kennen, zei een Thaise vrouw tegen mij: *“Sahro, het lukt alleen als je droomt over dingen voordat ze echt worden”*. Dat deed me denken aan vroeger toen ik een klein meisje was. Ik was een dagdromer en in Kenia was een Mangoboom waaronder ik droomde over de toekomst. Daar droomde ik over het leven dat ik nu leid. Ik ben een verhaal aan het schrijven over mijn leven en hoe mijn dromen me geholpen hebben.

Waar put je kracht uit?

God geeft me kracht en dit is ook terug te vinden in mijn gedichten. Ik vroeg een bloem en kreeg een tuin. Het is belangrijk om ergens bij te horen.

Kracht krijg ik ook van de warmte en liefde die mijn vrienden me geven en mijn stamgenoten in Nederland die ik mijn zusjes noem. Het gaat goed met me. Dat geeft me kracht en ook dat ik erkenning krijg voor wat ik doe. Het is leuk om in het zonnetje te staan.

En hoe zie je de toekomst?

De toekomst lacht me tegemoet en ik lach terug.

En de toekomst van de wereld?

Dit wil ik uitleggen aan de hand van een

verhaal. Er was eens een houtbewerker. Hij maakte een kaart van Afrika en scheurde die in vele stukken. De houtbewerker gaf zijn zoon de opdracht de kaart weer heel te maken. De zoon ging aan het werk en probeerde van de kaart weer een geheel te maken. Na een tijdje ontdekte hij dat op de achterkant het gezicht van een man stond en van dat gezicht maakte hij een geheel. Zodoende werd ook Afrika weer heel.

Ik moet dus eerst mezelf in orde krijgen om een verschil te maken in de wereld.

Ik ben geen waarzegster. Zolang er vrouwen opkomen voor hun rechten en je als individu je steentje bijdraagt moet het toch goed gaan in de wereld.

tekst en fotografie: Carolien Looman